

ಜನಸಂದರ್ಭ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಬಂದೆ.

“ಆಗಲೇ 8 ಗಂಟೆಯಾಯ್ದು... ನಡೀರಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಇಡೀ ದಿನ ಚಿನ್ನದ ಸರದ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲೇ ಕಳೆದುಹೋಯ್ದು. ಬೆಳಗೇನೂ ಬೇಗೆ ಎಬ್ಬಿದ್ದೀರು. ಈಗಾಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಹೋಗಿ ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗೆ ಮಲಗೋಣ” ಎನ್ನುತ್ತ ಮಾಲಾ ಮತ್ತು ಪೃಷ್ಟಿಯನ್ನ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯುಕಡೆ ಹೊರಬಟೆ.

ಮನೆಯ ಒಳ ಬರತ್ತುಲೇ ಗೇಟಿನ ಒಳ ಯಾರೋ ಮೂರು ಜನ ನಿಂತಿರುವುದು ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕಾಣಿತು. ಮನೆಯ ಎದರಿಗಿನ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯ ಬೇದಿದೆಪ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಒಂದು ವಾರವಾಗಿತ್ತು. ಮಬ್ಬು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರ ಹೋಡತೆ ಆಕೃತಿಗಳು ಸ್ವಸ್ಥವಾದವು.

“ಇನ್ನ ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ಅವರೇ... ಇಷ್ಟು ಹೋತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕಡೆ? ಏನಾದರೂ ಅವಸರದ ಕೆಲಸವಿತ್ತೇ? ಇವರಿಬ್ಬರು ಯಾರು ಎಂದು ನನಗೆ ಗುರುತು ಹತ್ತಲ್ಲಿ...” ಶ್ರೀನಿವಾಸರನ್ನ ಗುರುತಿಸಿ ಕೇಳಿದೆ.

“ಬಳಗೆ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡೋಣವೇ? ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ತ ವಿವರಯ... ಹೊರಗಡೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅಪ್ಪು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ” ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ಹೇಳಿದರು.

“ವಿಂಡಿತವಾಗಿ ಬಣಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಣ...” ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೆನ ಬೇಗ ತೆರೆದು, ಅತಿಥಿಗಳನ್ನ ಸೋಫಾದಮೇಲೆ ಕೂರಿಟಿ, ಮಾಲಾಳಿಗೆ ಚಹಾ ಮಾಡಿತರಲು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ನನಗೆ ಕ್ಷಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯ. ಅವರೂ ನನ್ನು ಏ ವಾರದಲ್ಲಿ 2-3 ದಿನ ಕ್ಷಬ್ಬಿಗೆ ಬಾಡ್ಡಿಂಟಿನ್ ಆಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮದು ಬಾಡ್ಡಿಂಟಿನ್ ಕೋಟೆಗಷ್ಟೇ ಸಿಮಿತವಾಗಿದ್ದ ಹಾಯ್ ಬಾಯ್ ಸ್ನೇಹ.

“ಈ ದಂಪತಿ ಇದೆ ಬಡಾವಕೆಯವರು. ಸಂಚೇ 7 ಗಂಟೆಯಿಂದ, ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಮನೆಯೆಂದುರಿಗಿನ ಪಾಕಿನ ಬದಿಯ ರಸ್ತೆಯ ಹತ್ತಿರ ಏನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಏನು ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಇಂದು ಬೆಳಗಿನಿಜಾವ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಿದರು. ಇಂದು ಬೆಳಗೆ, ನಿವು ಪಾಕಿನ ಗೇಟಿನ ಹತ್ತಿರ ನಿಮಗೇನೋ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಅಂತ ನೋಟಿಸ್ ಅಂಟಿಸಿದ್ದು ನೋಡಿದ್ದೆ. ನಿಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಇವರು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ವಸ್ತು, ಏರಜೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರಬಹುದೇನೋ ಎಂಬ ನಿರ್ಣ್ಯಯಿಂದ, ಇವರ ಸಂಕಿವನ್ನ ನೋಡಲಾಗೇ ಅವರನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದೆ...” ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ತಮ್ಮ ತಡಸಂಚಯೆ ದಿಧಿರ್ ಭೇಟಿಯ ಹಿಂದಿನ ಉದ್ದೇಶ ತಿಳಿಸಿದರು.

ನನಗೆ ಒಮ್ಮೆಲ್ಲೇ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಪನೋ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಂತಹ ಅನುಭವ. ಹೇಗೆ ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದೋ ತಿಳಿಯಿದಂತಾಗಿ, ಮಾಲಾ ತಂದುಹೊಣ್ಣ ಚಹಾವನ್ನ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಹೇಳಿ, ನಾನೂ ಚಹ ಕುಡಿಯುತ್ತ ಕುಳಿತೆ.

“ನಿವು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸರ ಯಾವುದು? ಸುಮಾರು ಎಷ್ಟು ತೂಕದ್ದಿರಬಹುದು? ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಿರಿ? ಪಾಕಿನಭಾಳಿಯೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಿರಿ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?” ನಾನು ಮಾತು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯತ್ತಿರುವದನ್ನ ಅರಿತ ಮಾಲಾ, ತಾನೇ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿ, ಬಂದ ದಂಪತಿಯ ಎದರು ಸರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನ ಸುರಿಸಿದಳು.

“ನಿಮಗೆ ರೂಪಾ-ದೀಪಾ ಎಂಬ ಅವಳಿ ಹೇಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ಕಳೆದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರಿಗೆ ಏದು ವರ್ಷ